

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ προσεχὴς ἀριθμὸς τοῦ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ἐκδίδεται τὴν ΤΡΙΤΗΝ πρωί.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ Παρνασσοῦ πελάτης πρὸς τὸν διευθυντήν :

— Ἔ! τώρα μὲ τοὺς βουλευτὰς θὰ κάνετε καλαῖς δουλειαῖς ;

— Ἄμ! ποῦ νὰ φάνε αὐτοὶ ἐδῶ, αὐτοὶ τρώγονται ἀναμεταξύ των.

Ἐν καφενείῳ :

— Παιδί, δός μου μιὰ μασιά.

— Τί θὰ τὴν κάνετε;

— Ὡ! πιάσω τὸν *Τηλέγραφον*· δὲν θέλω νὰ λερῶσω τὰ χέρια μου· βρωμᾷ φοβερά *πετιμέζια*.

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἀπελπισθεὶς νὰ κατακτήσῃ μόνος ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς κυρᾶς Ἑξουσίας, ζητεῖ νὰ τὴν πάρῃ μαζί μὲ τὸν κ. Ζαῖμην.

Ἄλλ' αὐτὸ, κύριε Ζαῖμη καὶ κύριε Κουμουνδοῦρε, ὀνομάζεται *Διγαμία* καὶ ἡ διγαμία τιμωρεῖται κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον μὲ δεσμά.

Ὡστε ἀμφότεροι εἰσθε διὰ δέσιμο.

Ἡραϊότατον τυπογραφικὸν λάθος. Δι' ἄδροτάτης δαπάνης κατωρθώσαμεν νὰ μάθωμεν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς *Πρωτᾶς* ὅτι οἱ συνθέται ἐργαζόμενοι τὸν λόγον τοῦ κ. Κολάου ἀντὶ *Δηλυγιάννης* συνέθεσαν : *Θηλυγιάννης*.

Φοβερά μῆνις, καθὰ ἐπληροφορήθημεν, κατέλαβε τὸν πρῶτον Κολάον ἰδόντα τὸ παρόραμα.

— Τώρα πᾶ *Θηλυγιάννης* ; ἔλεγε σείων τὴν κεφαλὴν πενθίμως.

Μέχρι προχθὲς ἀκόμη ἠπατώμεθα ὑπὸ τῆς γλυκείας πλάνης ὅτι ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ὑπάρξεως τοῦ νέου ὑπουργείου ὁ διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων κ. Κροκιδᾶς ἦτο παυμένος, καθὰ εἶχε διαδοθῇ, ὅτε μετ' ἐκπλήξεως ἠκούσαμεν τὸ ἐναντίον.

Ἐνομίζομεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἐπανάφερε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸ παραμεληθὲν ἔργον τοῦ τῆς μεταφράσεως τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας.

Τοιαῦται βραδύτητες δὲν μᾶς εὐχαριστοῦσι διόλου· προτιμῶμεν καθολικὴν βρώμαν τῆς ἡμιτελοῦς καθάρσεως.

Ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναγγέλλων τὸν τοκετὸν τῆς Βασιλίσσης ἐτιλοφόρησεν, ὡς μᾶς εἶπον, τὸ νεογέννητον *πριγκιπέσσακ*. Ἐπειδὴ δὲν τὸ ἠκούσαμεν ἡμεῖς, κολακεύομεν τὸν κ. Σωτηρόπουλον πιστεύοντες ὅτι δὲν ἐβαρβάρισε μέχρι τοσούτου ἄνθρωπος καυχώμενος ἐπὶ πολιτισμῷ.

Ἐδῶ μέσα δὲν ἔχομεν οὔτε *πριγκίπας* οὔτε *πριγκιπέσσας*.

Ἄς τὸ καταλάβουν μιὰ γιὰ πάντα ἐκεῖνοι ποῦ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν.

Οἱ πατριωτικοὶ ἄφροι τοῦ συντάκτου τῆς γαλλικῆς *Ἑφημερίδος* τῶν Ἀθηνῶν κοντεύουν νὰ τὸν πνίξουν, μεθ' ὅλην τὴν κολουμπητικὴν δεξιότητά του.

Διὰ τὸν κ. Σιδίνην ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν τὸ γεγονός ὅτι αἱ κλειδὲς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου δὲν εὑρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου.

Εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον ἔχει τυφλὴν ἐμπιστοσύνη· νομίζει ὅτι τὰς κρατεῖ αὐτός· ἀλλὰ τὸν κ. Τρικούπην δὲν τὸν ἐμπιστεύεται· τοῦ φαίνονται ὅλα ξένα, ἐντεῦθεν τὸν καταλαμβάνει πατριωτικὴ ἀγωνία, τὴν ὁποίαν ἔκχει εἰς τὰ ἄρθρα τῆς *ἐφημερίδος* του.

Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι δὲν κρατεῖ μόνον τὰ κλειδιά τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ἀλλὰ καὶ τὰ κλειδιά τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου, ἐνῷ ὁ κ. Σιδίνης μετὰ τοῦ συνεταίρου του Τανίδου εἶχον διατροπήσει ἐπὶ Κουμουνδοῦρου τὸ Κηνίσιον ὅρος τὸ χωρίζον τὰ δύο Ταμεία καὶ συνεκοινώνει τότε ἐλευθέρως μεταξὺ τῶν δύο Ταμείων ὁ γαλλικὸς τῶν *Τηλέγραφος*.

Εἶναι πράγματα νὰ τὰ ὑποφέρῃ κάνεις ;

Μᾶς ἐπιστέλλουν ἐπανόρθωσιν ἐνὸς φρου·φρου ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι :»

α'Ὁ Μητροπολίτης ἐπίτηδες ἔλεγε κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἡμῶν «Ζήτ . . . Ζήτ . . . περιμένων νὰ συμπληρώσουν τὸ »Ζήτ . . . αὐτὸ τὰ πλήθη κραυγάζοντα : ὦ! ὦ! ὦ!»

Ἄς εἶναι κ' ἔτσι.

Ὁ βουλευτὴς *** ὑπεσχέθη εἰς τὸ κομματί του ὅτι κατὰ τὴν δεῖνα συνεδρίαν ἐμελλὲν ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ πῇ δυὸ λέξεις.

Τὸ κομματί του προσεκάλεσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην φίλας τῆς μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ δικὸς τῆς θὰ ὁμιλήσῃ.

Τὸ κομματί ἐστρώθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν καὶ ἐλόρνιαρε τὸν καλὸν τῆς. Ἐνίστε δὲ καὶ τοῦ ἔγνεφε, ὅταν ἔδλεπε τὴν συνεδρίαν περὶ τὰ τέλη καὶ τὸν δικὸν τῆς στρεφόμενον μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Τὰ ἀλλεπάλληλα νεύματα τὸν ἐφούρκισαν καὶ μετὰ τρεμούσης φωνῆς :

— Κύριε Πρ. . . .

Αὐτὸ ἦτο. Παραπάνω δὲν ἐπροχώρησεν.

Τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βουλευτοῦ ἐγίνετο ἡ ἐξῆς σκηνή :

Ἡ Κυρία ξεκρεμᾷ τὸν παπαγάλο τοῦ σπητιοῦ, τὸν θέτει ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀνδρός τῆς καί :

— Νὰ ἀδελφε, τοῦ λέγει, πᾶρ' τον δάσκαλο νὰ σοῦ μάθῃ νὰ μιλάς.

Ἐγίνετο λόγος περὶ λογίου ναυαγῆσαντος ὡς τοιούτου καὶ ἤδη ζητούντος καμμίαν θέσιν ἐξοικονομήσεως.

— Ἀπὸ *Homme de lettres*, λέγει εἰς, θὰ γίνῃ τώρα. . .

— *Homme de l' être*, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Νέον εἶδος προπόσεως.

Εἰς τραπέζι κουμουνδορικῶν ὁ εὐφύστερος ἐγερθεὶς :

— Προπίνω, εἶπε, εἰς τὸν θάνατον τοῦ ὑπουργείου.

Ἀλλαγαμὸς ἐνθουσιασμοῦ ἐπνίξε τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος.

Τὸ σύνθηρος δὲ ζήτω! ἀντεκαταστάθη διὰ τοῦ ἔγω! ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον : ἄς πάγῃ καλλὰ του.